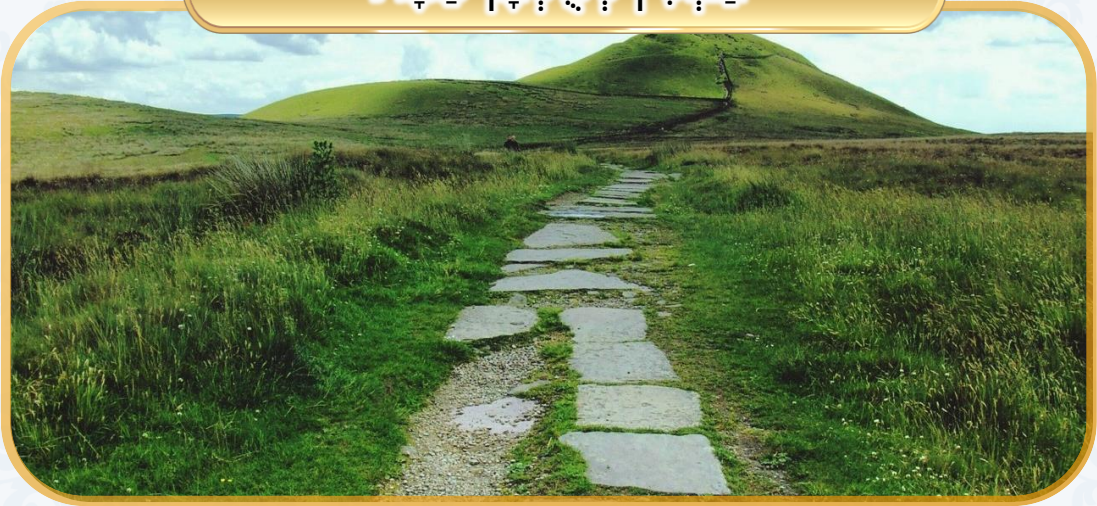

תְּבַלִּין לְשִׁלְחֹן שַׁבָּת

פְּרֻשֵׁת אַחֲרֵי מוֹת - קְדוּשִׁים

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה. העלון טעון גניזה. הלימוד בשבת פי אלף מיום חול.

כניסת השבת:

6:46

יציאת השבת:

7:56

רבנו תם:

8:37

הזמנים לפי אופק חיפה

עלון מספר: 249

העלון לעלוי נשמת:
אברהם זושא בן ר' יחושע, לאה בת ר' יום טוב ליפמאן, מיכאל בן שרה, אלכסנדר בן מרי, לודמילה בת לייב, משה בן זוהרה, יהודה בן שרה, יוסף בן חנה, מנחם שלום בן שמחה, חיים בן אסתר, תמרה בת יעקב - **תנצב"ה**
ולהבדיל בין החיים למתים, העלון למתים: הרב אליעזר חיים בן שמחה, משה בן מזל-טוב פורטונה, משה בן מנדל, נפתלי בן דבורה, סביטלנה צביה בת ברכה, מרי בת חנה, בכור חי בן בטי - **בתוך שאר חולי עמו ישראל**

נקודה בפְּרֻשֵׁה

החיות האִמְתִּית

מגופו, ונפל אֶרְצָה.

מְזַעֵזַע כְּלֵי נִגְשָׁתֵי אֶל ה'רֹאשׁ, וְרַק אֵז הַבְּחִנְתִּי שְׁמַדְבָּר בְּרֹאשׁ שֶׁל בַּבֵּת שְׁלֵג... על המדְבָרָה ממול עמדו ילדים שְׁצַדְקוּ בְּצַחֲוֹק גָּדוֹל. הם הצִלְּחוּ לְהַרְכִּיב בָּהּ כְּזוֹ בְּצוּרָה כֹּה אִמְתִּית, עַד שֶׁלֹּא הַבְּחִנְתִּי שְׁלֵא מְדַבֵּר בְּכֵן אָדָם חַי וּמְרֻגֵשׁ. עֲקֹשׂוּ הַלֵּל הִיָּה מוֹבָן.

מי נִשְׁעָשׂוּ מִשְׁלֵג, אֵינּוּ מְגִיב וְאֵינּוּ עוֹנֶה. רַק אָדָם "חַי", נִתָּן לְהַרְגִּישׁ, מְגִיב וּמִתְפַּעֵל."

מַעֲשֵׂה שְׁהִיָּה עִם הַגְּאוּן רַבִּי אֶלְחָנָן קוֹנְשֵׁט, מְרֹאשֵׁי יְשִׁיבַת 'קוֹל תוֹרָה', שְׁנֹכְנֵס פֶּעַם לְצַרְכֵּיהָ אַחַת, וְהַמְתִּין בְּסִבְלָנוּת לְכַעַל הַבֵּית, שֶׁיֵּצֵא לְכַמָּה דְקוֹת מִהַחֲנוּת. לְפִתַּע נִכְנֵס לְמִקוֹם אַחַד הַסּוֹכְנִים שֶׁבִקֵּשׁ לְשׁוֹק אֶת סְחוּרְתּוֹ. אִישׁ זֶה הִיָּה, לְצַעֲרָנּוּ, לֹא דָתִי, וְהִתְהַלֵּךְ בְּגִלְוֵי רֹאשׁ.

"יסלח לי כבודו, אולי יואיל לומר לי איפה בעל הבית?" - פָּנָה הַסּוֹכֵן לְרַב קוֹנְשֵׁט.

"בעל הבית!? אין כאן בכלל בעל הבית!" - הִשִּׁיב הַרַב. הֵלֵא הַתְּפִלָּא לְמִשְׁמַע הַתְּשׁוּבָה, וְהִיָּה בְטוּחַ שֶׁהַרַב לֹא הִבִּין אֶת דְּבָרָיו. "שְׁאַלְתִּי הִיכֵן נִמְצָא בְּעַל הַבֵּית", הִסְבִּיר שְׁנִית אֶת דְּבָרָיו.

"אִמְרָתִי לָךְ כְּבָר", הִשִּׁיב לוֹ הַרַב בְּשִׁלְוָה, "אֵין כָּאן בְּעַל הַבֵּית!" "מָה אַתָּה מְדַבֵּר שְׁטִיאוֹת!" נִדְּעַק הֵלֵא. "מי סָדַר כָּאן אֶת כָּל הַחֲנוּת, אִם לֹא בְּעַל הַבֵּית!? וְכִי אֵינְךָ רוֹאֶה שֶׁהַכֵּל מְנַח עַל מְקוֹמוֹ בְּתַכְנֵן נִפְלֵא, וְמִי שֶׁסָדַר אֶת הַדְּבָרִים הַשְּׂקִיעַ בְּכַף זָמָן רַב, וְמִיָּן אֶת הַמְּוָצְרִים לְפִי נוֹשָׂאִים, וְאַתָּה אֹמֵר לִי שְׁאִין כָּאן בְּעַל הַבֵּית!?" אָהָה, הַמְּשִׁיף הַגֵּר"א קוֹנְשֵׁט לְהִגִּיב בְּשִׁלְוָה הַאֲפִינִית לוֹ, אַתָּה שׂוֹאֵל מִי סָדַר אֶת הַחֲנוּת? - דַּע לָךְ שֶׁהַמְּוָצְרִים הִסְתַּדְּרוּ כָּאן לְבַדָּם! וְכִי אֵינְךָ יוֹדֵעַ שֶׁהַסֶּפֶר וְהָאֶרֶז, הַחֵלֶב וְהַגְּבִינָה, הַקִּטְנִיּוֹת וְהַמְּמָרְחִים, יוֹדְעִים לְלַכֵּת?!... וְאִם כֵּן, הֵם צְעִדוּ בְּכַחוּת

"וְחַי בְּהֵם" (יח, ה) הַגְּמָרָא אֹמְרַת, שֶׁרְשָׁעִים בְּחַיֵּיהֶם נִקְרָאִים "מֵתִים", וּמְדוּעַ - לְפִי שְׂרׁוּאִים אֶת הַחֲמָה זוֹרַחַת בְּמִזְרַח, וְשׁוֹקַעַת בְּמַעֲרָב, וְאֵינָם אֹמְרִים יוֹצֵר אֹר וּמַעֲרִיב עֲרִבִים. וְצָרִיךְ בְּאֹר, וְכִי מִשׁוּם כֶּף נִקְרָאִים הַרְשָׁעִים "מֵתִים?"

הַהִסְבֵּר הוּא, שֶׁאָדָם "חַי" הוּא אָדָם "מְרֻגֵשׁ", וְ"מֵת" הוּא זֶה שֶׁכְּבָר הִפְסִיק לְהַרְגִּישׁ. אִמְנָם הַחַיּוֹת נִמְדַדְּת בְּהַרְגָּשִׁים גְּשָׁמִיִּים, אֲבָל נִתָּן גַּם לומר שֶׁ"חַי" הוּא זֶה שֶׁיֵּשׁ לוֹ הַרְגָּשִׁים רוּחְנִיִּים, וְ"מֵת" נִקְרָא מִי שֶׁהַרְגָּשִׁים הַרוּחְנִיִּים אֲצֵלוּ כְּבוֹיִים, לְמִרוֹת שֶׁבְּמִצִּיאוֹת הוּא חַי וְנוֹשֵׁם.

לְפִיכָּךְ אִמְרוּ, שֶׁאָדָם שְׁאֵינּוּ מְקַדֵּשׁ תְּשׁוּמַת לֵב לְעַבְדָּה שֶׁהַשְּׂמִשׁ זוֹרַחַת בְּמִזְרַח וְשׁוֹקַעַת בְּמַעֲרָב, הוּא בְּעֵצָם אָדָם "מֵת", מִשׁוּם שֶׁאִם הוּא רוֹאֶה מְרָאֶה סִפְלָא שֶׁכֶּזֶה וְאֵינּוּ מִתְעוֹרֵר לְהַכִּיר אֶת בּוֹרְאוֹ, אֵין לָךְ רְאִיָּה גְדוֹלָה מִזֶּה שֶׁהַרְגָּשִׁים וְהַתְּחוּשׁוֹת הַרוּחְנִיּוֹת שְׁלוֹ מִתּוֹ כְּכֵן מְזַמְּן...

הַגְּאוּן רַבִּי שְׁלוֹם שְׁבַדְרוֹן זַצ"ל סִפֵּר שֶׁבִּקֵּר פֶּעַם בְּנֵי יוֹרֵק, וְהִיָּה אוֹתוֹ יוֹם קָרִיר וְקָשָׁל. וְהִנֵּה הוּא מְבַחֵין בְּדַמּוֹת שֶׁל יְהוּדִי, עֲטוּר זָקֵן וּפְאוֹת, הַעוֹמֵד מוּלּוֹ. בְּנִכְר, פְּגִישָׁה כְּזוֹ יֵשׁ בָּהּ מִשׁוּם הַתְּזַת מֵיָם קָרִים עַל נֶפֶשׁ עֵיפָה.

הַרַב מִתְקַרֵּב אֶל הַיְּהוּדִי, וְאֹמֵר לוֹ: "שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם, ר' יְהוּדִי", אֲבָל הָאִישׁ מְבִיט בּוֹ וְאֵינּוּ מְגִיב. חֲזַר הַרַב שְׁנִית עַל בְּרַכַּת הַ"שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם", אֲבָל הַיְּהוּדִי נִשְׂאָר בְּחֶסֶר תְּגוּבָה.

סִפֵּר הַרַב: "נִסִּיתִי לְשַׁנּוֹת אֶת הַנִּסְחָ, וְאִמְרָתִי לוֹ 'בִּקֵּר טוב. ר' אִיד', וְאִמְרָתִי זֹאת בְּאִנְגְּלִית, בְּצַרְפְּתִית, וּבְשָׂפוֹת אַחֲרוֹת, אֲבָל הֵלֵא מְשִׁיף לְעַמֵּד בְּלֹא תְזוּזָה, וְאֵינּוּ מְגִיב לְדַבְּרִי כְּאֵלוֹ אֲנִי אֲוִיר. לֹא יְכַלְתִּי יוֹתֵר לְשֹׂאת אֶת הַבוּשָׁה וְהַחֲצָפָה הַזֶּה, וְהַרְמַתִּי אֶת סַקְלִי וְהַכִּיתִי קַלּוֹת עַל קַדְקָדוֹ. אַךְ, אֲבֹי לְנַפְשִׁי. רֹאשׁוֹ נִפְרַד

עצמם אל המדפסים, וסדרו את עצמם, כלי שאף אחד יגע בהם" ...
 עקשו פקעה כבר סבלנותו של הסוכן, והוא החל לצחוק בקול
 גדול ואמר: "עם אדם הטוען שהחנות הסתדרה בלחות עצמה,
 באקט שאין לי שגי ושית".
 "ישמעו אנזיך מה שפיר מדבר", אמר הרב. "החנות לא יכולה

להסתדר לבד, והעולם כלו כן הסתדר לבד?! כיצד הנך יכול להלך
 בעולמו של הקדוש ברוך הוא, ולא להאמין שיש אדון לבריאה,
 שסדר את הכל בסדר מפלא שפעה, בעצמה נראה שפעה?
 הדברים שישארו מכאב לבו של הרב חדרו ללבו של הסוכן,
 ולאחר זמן והתבוננות בדברים החליט לשנות את דרכו בחיים.
 (בריכי נפשי)

ספור לשבת

כוחו של ויתור

אסתר (נקרא לה לצורך הסיפור) מתגוררת באחת הערים
 המרכזיות בארץ, וכפי שאמרה בכדי שלא ישיכו את הסיפור
 אליה הרי שכמה פרטים שונו למען 'והייתם נקיים', השכנים היו
 מזדהמים ומיוחדים, והכי חשוב זה משפחתה שהייתה בולטת
 בחינוך נדיר שגמילות חסדים הייתה גולת הכותרת של
 המשפחה הענפה.

הנושא הכי נפוץ כיום בין השכנים המתגוררים בבנין זה
 התוספת בניה שהשכנים מוסיפים. לרוב השכנים לא מסכימים
 כל אחד והפרעותיו הם. זה מפריע האבק וזה השמש מוסתרת
 לו.

אצליהם בבנין אחד השכנים החליט שהוא רוצה לעשות
 תוספת בניה למטה בחניה של העגלות.

כמובן, דברים כאלה לא עושים בלי רשותמהשכנים. ולכן הוא
 כינס את כל דיירי הבנין וביקש מהם שיחתמו לו על מכתב שהם
 מאשרים לו לבנות תוספת בבנין. ההחלטות לא התקבלו במקום
 בגלל מחלוקות וויכוחים שבין השכנים, והגיע העת שהאסיפה
 התפזרה כל אחד לביתו הוא.

אסתר השכנה לא יכלה לראות את הקושי של השכנים
 להסכים לבניה הזאת מצד אחד היא הבינה אותם אבל מצד שני
 היא מבינה גם את השכן.

ולכן בחרה לנהוג כהצד השני שהוא יותר חזק אצלה שהוא
 גמילות חסדים. היא שוחחה עם השכנים ואמרה להם, שזה זמן
 ניסיון למרות שיש קושי ולמרות כל החששות צריך לוותר, כי
 מיותר לא מפיסדים לעולם, אדרבה רק מרויחים, וישבה
 והסבירה להם את מעלת הוויתור כמה היא חשובה בעולם בלל
 ובשעת מעשה בפרט.

עדיין לקח להם זמן להחליט, אבל בסופו של יום כולם הסכימו
 לשכן וחתמו עוד באותו היום. והבניה החלה במלא המרץ.
 באחד הימים לפתע משפחה אחת מהבנין עברה תאונת
 דרכים קשה.

כל בני המשפחה שהיו ברכב יצאו בנזק, אם זה בגבס והשני
 בשבר והשלישי במכות יבשות אבל כולם לא עלינו סבלו מרורים
 מאותה תאונה. הבנין עולו התפלל להחלמתם והמתין בציפייה
 לשובם הביתה.

להפסיק. הוא לא היה יושן ולא היה אוכל, לא היה לו שקט נפשי
 ולא נחת רוח. כל דבר הפריע לו וכל הגוף כאב לו כאב נוראי.

בהתחלה בימים הראשונים המשפחה השלימה עם זה כי
 אולי זה שפעת או ווירוס והחליקו את זה להמשך החיים. אך, ככל
 שעובר הזמן כך הסבל עולה וגובר. המצב של הילד מתחיל
 להיות קצת יותר חמור משחשבו.

בעקבות ההתפתחויות התקשרה האם לבית החולים וקבעה
 לו תור לצילום אמ.א.א.א, הילד הגיע לשם, ערך את הצילום
 ונסעו לבית ממתנים במתח לתוצאות שיגיעו.

כמובן התפילות באו מאליהם והתהילים שקראו עליו כבר
 עברו את כמות הדמעות שנשפכו על השם של הילד המתוק
 והחינני הזה.

לאחר כמה שעות התוצאות הגיעו מחדר המעבדה בבית
 החולים. אבל אף אחד לא הכין אותם לתוצאות כואבות שאלה.
 הרופא מתקשר אליהם ומזמין אותם לבית החולים.

ההורים הרגישו שיש כאן משהו שלא מריח טוב, ולכן לקחו
 את האוטו וטסו במהירות לעבר בית החולים כשיעדם הוא חדר
 תוצאות בדיקות מעבדה, שם מחכה להם הרופא שצריך לעדכן
 אותם תמונת מצב על הצילום והבדיקות.

הם נכנסים לחדר והרופא מבקש מהם לשבת בכסאות
 שלמולו.

הוא מניח את הקלטר החום לצידו ומתחיל לדבר, כשהוא תוך
 כדי פותח את הקלטר ותר ביזו אחר דף.

"לצערינו", קולו של הרופא נשמע מעט חלוש וכבד, "גילינו
 לילד שלכם גידול ממאיר בגוף".

ההורים לא ידעו איך לאכול את זה. זה פשוט נפל עליהם
 כרעם ביום בהיר וכשבר ביום של שגרה. הם פורצים בבכי.

"בכינו כמו תינוקות ממאנים לקבל את הבשורה הרעה ולא
 ידענו למה זה מגיע לנו, מה עשינו רע כדי שנקבל רע", היא
 מספרת לנו.

הגידול יחסית התגלה בשלב מוקדם, לא הכי, אבל לא בשלב
 מתקדם. ולכן עוד במקום הרופא הכין להם סדרת טיפולים
 לתקופה של השנה הקרובה. כשבעוד שבועיים הבדיקה קודם
 הטיפול הראשון אמורה להתקיים.

ההורים חוזרים לבית, ומעדכנים את בני המשפחה והקרובים.
 והם כמובן מצידם מיד מתחילים בתפילות וקרעו שערי שמים,

טיפול הכימותרפיה של הבן.

הרופא שערך אתל הצילום אמר לאמא שיש מעט הטבה בגודל הגידול ולכן לעת עתה דחו את תחילת הטיפולים וביקש ממנה שתבוא שוב בעוד שבועיים לערוך צילום נוסף.

היא מגיעה לבית והיא מבינה את דברי הרופא. היא שמה לב שאיפה שהיה החלון שנסתם על ידי השכן נפער חור שזה תחליף לאיסור של לסתום חלון, וכאן התחיל חלון התקוות שלה להפתח והייאוש התרחק למעבר לאופק.

כעבור שבועיים היא מגיעה שוב לבית החולים לערוך צילום ובדיקות נוספות.

"הרופא הגיע אליי, נעמד מולי ואומר לי שהילד שהבאתי זה ילד אחר לגמרי כי פשוט אין לו שום זכר לגידול בגוף הוא בהתחלה חשב שערכנו לו טיפול במקום אחר, אבל כמובן שללתי את העניין מיד וספרתי לו את כל התהליך שבורא עולם עשה לנו וקיבל הלב וזעזוע מכל מה שהלך, וגם דמעות של רגש לא חסכו לרדת מעיניו", כך סיפרה לנו אסתר.

בסופו של יום ובקיצו של סיפור גם השכנים והבן השני של אסתר הבריא והכל חזר להיות על מקומו בשלום.

אבל בקשה אחת בקשה אסתר להעביר דרכנו שכל הסיבה שפרסמה את הסיפור זה בשביל להוציא מסר של אמונה שכל מה שזז בעולם הכל מאיתו יתברך הוא השולט בלו"ז שלנו, והוא

זה שיקבע מה נוזיז ומה יוזז. (גליון אור השבת)

"אבא שבשמיים בורא עולם, הרי רק הרגע גרמתי לוויטור גדול בין השכנים וחוף מזה תמיד נהגנו ללכת במידת החסידות לפני משורת הדין, אנא החזר לנו את כל זה בבשורות טובות ושלא נצטרך להצטער ולדאוג כלל וכלל". כלל הנוכחים במעמד פרצו בכי של צער ורגש ביחד.

בינתיים במקביל גם אחיו הקטן מתחתיו החל לא להרגיש טוב. אבל האם החליטה שהיא לא לוקחת אותו לעשות בדיקה. והחלה להתחנן לבורא עולם על נפשה שיקרב לה את הישועה הטובה ביותר בעבורה בימים כה קשים ולא פשוטים שעובריה עליה.

והנה באחד הימים היא מגלה שהשכן שבנה את הבניה חסם את החלון שעמד בבניין. וכידוע יש הלכה שאסור לסתום חלון כך ללא סיבה, וגם אם סותמים הרי שצריך להשאיר מעט חור. את זה היא ידעה, אבל מה שזה יכול לגרום היא לא ידעה.

וכאן מתחילה מסכת ההתלבטות שלה, מצד אחד אם היא תגיד לו הרי הוא יפגע, ואם לא תגיד לו הרי זה אסור. והתפללה לבורא עולם שיביא לה את הפתרון הנכון והטוב ביותר עבורה כדי שהשכן לא יפגע ולא ידע שזה בא ממנה וביוזמתה.

עד שמצאה רעיון לשלוח אדם מבחוץ בכדי שהוא יגיד לו את זה, אבל היא לא מצאה את הזמן לזה ולכן בינתיים דחתה את העניין הזה.

עברו שבועיים ימים והנה הגיע יום הבדיקה קודם התחלת

ספור לילדים

הַשָּׂד שׂוֹא – חלק א'

את המשחק! הצטרף יוסי.
 "אם אתה לא תאמר לי עכשיו איפה שמות את המשחק – אומר לך ששחקת את המשחק!" התעצבן מושי.
 "אני באמת לא יודע לאן המשחק שלך נעלם, אני יכול אפילו לעזור לך לחפש אותו. אבל לא לקחת לך כלום בלי רשות!" אמרתי, ודמעות עמדו בעיני.
 "אין בעיה". אמר מושי והלך לרצה.
 כעבור מספר דקות, חזר מושי, ואמר לי: "הרצה קורא לך. הוא נמצא בחדר המורים!"
 התחלתי לפסע לחדר המורים, והרצה שאל אותי אם לקחתי את המשחק של מושי, וכמובן שכחשתי. אך הרצה לא האמין לי.
 "אם יוסי ראה שנגעתי בתיק, אז ברור שאתה לקחת! אני מציע לך להחזיר את המשחק עכשיו!" אמר.
 לפתע נשמע צלצול המורה על סיום ההפסקה.
 "גש לכיתה, ואני מקנה שתחזיר את המשחק למושי!". אמר הרצה.

המשך בעז"ה בשבוע הבא

שלום, שמי אבירמי, ורציתי לספר לכם על מה שקרה לי ביום אחד.
 היה זה בהפסקת עשר, כשכולם יצאו ליטול ידים ולהתחיל לאכול, מושי נשאר לחפש בתיקו בקדחנות.
 לאחר מספר שניות, התרום, ואמר: "מישהו ראה את המשחק החדש שהבאתי?"
 כולם הסתופפו סביבו בסקרנות, ואמרו שהם לא ראו.
 "אולי בכלל לא הבאת את זה?" שאל מישהו.
 "לא, זה היה כאן, בתיא הזה!" צעק מושי.
 "רגע", קרא יוסי, שהיה מחבריו הטובים של מושי, "ראיתי שאבירמי נגע בתיק שלך לפני כמה דקות."
 "מה, אתה רוצה לומר שאני לקחתי? מה פתאום! אני רק החזרתי את העפרון של מושי לקלמר שלו בתוך התיק!"
 מושי נגש אלי, ושאל: "אתה בטוח שלא לקחת את המשחק שלי בטעות? לא נראה לי הגיוני שהוא נעלם סתם ככה!"
 "מה פתאום! לא לקחתי כלום, כבר אמרתי!"
 "אל תשקרו! אם אתה נגעתי בתיק – אז כנראה אתה לקחת גם

בְּדִחוֹת:

מאז שהתחסנתי – השתפרה לי הקליטה בפלאפון...

עבודת צוות – זה דבר מאוד חיובי. זה מאפשר לכל אחד להאשים את השני...

"על מה אתה חושב?"
 "-על שום דבר מיוחד."
 "-שוב אתה חושב על עצמך?"

"ראית איזה חוצפה? הסופר הזה כתב ספר שכולו מועתק מספרים אחרים, והוא לא מתייבש לכתוב: 'כל הזכויות שמורות – אין להעתיק בשום אופן שום חלק מהספר!'"
 "-מה הבעיה? גם את המשפט הזה הוא העתיק"...

מה הפירוש:

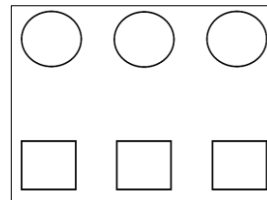
הכריחה אותו לטעום מהמרק? – דנה אותו לכף זכות. נעלי יצוא – עור לגויים. אירוע חגיגי בחיי הנעל – עליה לרגל. שיר מוצלח – מחרוזת פנינים.

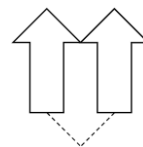
חידות:

חידת הגיון:

מתחו קו בין כל עיגול לכל ריבוע, ובין כל ריבוע לכל עיגול, מבלי לצאת מהמסגרת!

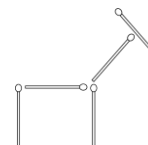

פתרון לחידה מהעלון הקודם:

חידת גפרורים:

הזיזו גפרור אחד כדי לסובב את הג'ירפה!

פתרון לגפרורים מהעלון הקודם:

כל החידות באדיבות חיים כץ a0533180118@gmail.com

הִדְעַת נֶשׁ:

פְּתָגָם:

תמונה:

לתגובות, להנצחות ולקבלת העלון במייל:
elisha5765@gmail.com